

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/40/2013
Identifikačné číslo spisu:	4609208719
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4609208719.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkýň 1/ X. bývajúcej v W., 2/ U., bývajúcej v W. 3/ X., bývajúcej v W., 4/ X., bývajúcej v W., všetkých zastúpených JUDr. Romanom Juríkom, PhD., advokátom, so sídlom v Nových Zámkoch, Jazerná 19, proti žalovanej HIGH LIFE, s.r.o., so sídlom v Topoľčanoch, Dopravná 1364, IČO: 36 811 416, o zaplatenie 8 275,24 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4 C 243/2009, o dovolaní žalobkýň 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. januára 2012 sp. zn. 7 Co 150/2010, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany (súd prvého stupňa) rozsudkom z 13. júla 2010 č. k. 4 C 243/2009-160 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa 1/ a právny predchodca žalobkýň 2/ až 4/ (ďalej spoločne označovaní ako „žalobcovia“) domáhali voči žalovanej zaplatenia sumy 8 275,24 € s príslušenstvom titulom zmluvnej pokuty. Náhradu trov konania žalovanej nepriznal. Súd prvého stupňa vzal za nesporné, že účastníci konania, ktorí uzavreli 1. júla 2008 Zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, si v jej čl. VII bod 7.6 dojednali zaplatenie zmluvnej pokuty pre prípad omeškania budúceho predávajúceho (žalovanej) s odovzdaním nehnuteľností tvoriacich predmet zmluvy, pričom v bode 7.1 bolo dohodnuté, že tieto nehnuteľnosti budú odovzdané do užívania budúcim kupujúcim (žalobcom) v lehote 30 dní od uzatvorenia budúcej kúpnej zmluvy. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že kúpna zmluva bola uzavretá 15. októbra 2008 a jej dodatok 27. októbra 2008, pričom k odovzdaniu nehnuteľností podľa protokolu o odovzdaní bytu došlo už 16. septembra 2008. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok žalobcov na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka opierajúci sa o spomínané ustanovenie Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy nemôže byť dôvodný, pretože žalovaná neporušila svoju povinnosť ohľadom odovzdania nehnuteľností žalobcom a túto im odovzdala ešte skôr, ako bolo dohodnuté v zmluve. Pokiaľ žalobcovia argumentovali nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07, podľa ktorého ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy ktoré možno vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v prospech strany, ktorá zmluvu

nenapísala, súd prvého stupňa uviedol, že v prípade Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, hlavne termínu odovzdania nehnuteľností, nešlo o žiadne formulácie a pojmy, ktoré by si účastníci mohli vykladať rozdielne. Konštatoval, že žalobcovia by si mohli nárokovať zmluvnú pokutu len vtedy, pokiaľ by im nehnuteľnosti neboli odovzdané v lehote 30 dní od uzavretia budúcej kúpnej zmluvy. Poukázal aj na čl. IV bod 4.2 Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, v ktorom bol upravený postup pri uzatváraní budúcej kúpnej zmluvy, podľa ktorého samotná kúpna zmluva nemohla byť uzavretá skôr, ako nadobudne právoplatnosť kolaudačné rozhodnutie a do katastra nehnuteľností budú zapísané jednotlivé byty. Z dokazovania ale súd zistil, že žalovaná mala snahu vyhovieť požiadavke žalobcov na uzavretie kúpnej zmluvy ešte skôr, ako boli splnené všetky tieto podmienky a maximálne im vychádzala v ústrety, pričom žalobcovia v priebehu tejto doby nemali žiadne námietky ohľadom termínu odovzdania nehnuteľností a tieto si začali uplatňovať až dodatočne bez toho, aby tento ich nárok na uplatnenie zmluvnej pokuty mal oporu v Zmluve o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre (odvolací súd) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 26. januára 2012 sp. zn. 7 Co 150/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd po vykonaní dokazovania dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa. S ohľadom na dôvody uvádzané žalobcami v podanom odvolaní uviedol, že posudzovanú Zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy z 1. júla 2008 je treba vykladať tak, ako to urobil súd prvého stupňa. Považoval za nepochybné, že účastníci zmluvy pojmovo kúpnu zmluvu, k uzavretiu ktorej malo prísť následne po uzavretí Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, v texte tejto zmluvy označujú ako „budúca kúpna zmluva“. Konštatoval, že ide síce o pojmovú nejasnosť, ktorú však nemožno vykladať v neprospech žalovanej, a to ani vtedy, ak súd zohľadní právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľských práv. Bol toho názoru, že text Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy nevyvoláva v tomto smere pochybnosti a že súd prvého stupňa správne v súlade s § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka túto zmluvu vyložil. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žaloba nebola dôvodne podaná, pretože podmienky pre vznik nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa bodu 4.4 ani 7.6 Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy neboli splnené. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že účastníci konania uzavreli kúpnu zmluvu k bytu č. BO2.09 (k rozostavanému bytu) 15. októbra 2008, pričom byt bol odovzdaný žalobcom 16. septembra 2008. Z protokolu o odovzdaní bytu zo 16. septembra 2008 taktiež vyplynulo, že do užívania bola odovzdaná aj garáž bez súpisného čísla, pričom podľa tvrdenia žalobcov bola kúpna zmluva ohľadne garáže uzavretá 15. decembra 2008. Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že tak v prípade bytu ako aj garáže, boli nehnuteľnosti odovzdané žalobcom pred uzavretím písomných kúpnych zmlúv, preto nemohla žalovaná porušiť svoje zmluvné povinnosti a žalobcom nevznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa bodu 7.6 zmluvy. Rovnako neboli splnené podmienky pre vznik nároku na zmluvnú pokutu v zmysle bodu 4.4 Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, pretože predmetné nehnuteľnosti boli odovzdané skôr, ako nastali skutočnosti predpokladané v bode 4.2 písm. b/ a c/ tejto zmluvy. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobkyne 1/ až 4/ dovolanie. Žiadali, aby dovolací súd rozsudky oboch nižších súdov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a je teda daný dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Taktiež tvrdili existenciu inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pretože odvolací súd v ich prípade neaplikoval európske komunitárne právo na ochranu spotrebiteľa a nevysporiadal sa v celom rozsahu s ich odvolaním (argumenty pre použitie zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zdôrazňovali, že súdy mali posúdiť ich právny status ako spotrebiteľský a predovšetkým prednostne aplikovať čl. 5 druhú vetu Smernice 93/13/EHS a pri pochybnosti o obsahu zmluvnej podmienky, ktorú predformuloval dodávateľ, uplatniť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. V tejto spojitosti dovolateľky poukázali aj na nález Ústavného súdu Českej republiky z 10. januára 2012 sp. zn. I. ÚS 1930/11, z ktorého bolo podľa nich zrejmé, že nepriznanie statusu spotrebiteľa súdom je porušením účastníka na spravodlivý súdny proces.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpené advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkýň 1/ až 4/ z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (porovnaj napríklad R 117/1999, R 34/1995, a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ dovolateľky nenamietali a ich existenciu po preskúmaní obsahupisu nezistil ani dovolací súd.

Vzhľadom na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobkyniam 1/ až 4/ odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených

záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Pokiaľ žalobkyne 1/ až 4/ namietali nedostatky v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Právo účastníka (a povinnosť súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ide o podstatnú náležitosť každého rozhodnutia súdu, považovanú za imanentnú súčasť práva na spravodlivý proces. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., pričom v spojitosti s § 211 ods. 2 O.s.p. platí toto ustanovenie primerane aj pre odvolací súd. Uvedené zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru EŠLP (pozri napr. rozsudok García Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie musí uviesť dostatočné dôvody na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georiadis v. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane pripomenul, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, I. ÚS 241/07, I. ÚS 211/12).

V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba voči žalovanej o zaplatenie 8 275,24 € s príslušenstvom titulom zmluvnej pokuty (§ 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) zamietnutá. Rovnako ako súd prvého stupňa mal za preukázané, že nehnuteľnosti tvoriace predmet Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy boli odovzdané ešte pred uzavretím budúcej kúpnej zmluvy, žalovaná teda povinnosť vyplývajúcu jej z čl. VII bod 7.1 spomínanej zmluvy neporušila a žalobcom preto nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle čl. VII bod 7.6 tejto zmluvy nevznikol. Doplnil, že neboli splnené podmienky ani pre vznik nároku na zmluvnú pokutu v zmysle bodu 4.4 Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, pretože predmetné nehnuteľnosti boli odovzdané skôr, ako nastali skutočnosti predpokladané v jej bode 4.2 písm. b/ a c/. K odvolacej námietke o nutnosti aplikácie zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že pojmovú nejasnosť „budúca kúpna zmluva“ nebolo možné ani pri zohľadnení právnej úpravy týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa vykladať v neprospech žalovanej. Považoval totiž za nepochybné, že účastníci zmluvy pojmovo kúpnu zmluvu, k uzavretiu ktorej malo prísť následne po uzavretí Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, v texte tejto zmluvy označujú ako „budúca kúpna zmluva“. Zdôraznil, že text Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy nevyvoláva v tomto smere pochybnosti a že súd prvého stupňa správne v súlade s § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka túto zmluvu vyložil. Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného dovolací súd konštatuje, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v prejednávanej veci uplatnila druhá časť právnej vety vyššie spomínaného stanoviska, nakoľko právo dovolateľiek na riadne odôvodnenie rozhodnutia porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým dospel odvolací súd, ale tiež právne posúdenie týchto záverov a postačujúce vyporiadanie sa s odvolacími námietkami dovolateľiek. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno v žiadnom prípade považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkýň 1/ až 4/.

Dovolateľky ďalej s poukazom na nález Najvyššieho súdu Českej republiky z 10. januára 2012 sp. zn. I. ÚS 1930/11 tvrdili, že v prejednávanej veci došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, pretože im súdy v konaní nepriznali status spotrebiteľov.

Z obsahu odvolania ako aj dovolania žalobkýň 1/ až 4/ je zrejmé, že sa v konaní domáhali aplikácie právnej úpravy týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa v podstate len v súvislosti s výkladom pojmu „budúca kúpna zmluva“ obsiahnutého v Zmluve o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, konkrétne použitia čl. 5 druhej vety Smernice 93/13/EHS, resp. ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Dovolací súd zdôrazňuje, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by právny vzťah medzi účastníkmi Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy nebol posudzovaný ako spotrebiteľský, práve naopak, odvolací súd konštatoval, že ani pri zohľadnení právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa nebolo možné pojmovú nejasnosť „budúca kúpna zmluva“ vykladať v neprospech žalovanej. Z uvedeného možno bezpochyby vyvodiť, že odvolací súd v konaní priznal žalobkyniam 1/ až 4/ status spotrebiteľov. Spomenuté ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa neaplikoval na danú vec len preto, že nemal pochybnosti o výklade pojmu „budúca kúpna zmluva“. Vychádzajúc z textu Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy považoval totiž za nepochybné, že účastníci takto označujú kúpnu zmluvu, ktorá mala byť uzavretá až následne po uzavretí Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. Možno preto zhrnúť, že v tejto spojitosti nedošlo k porušeniu práva žalobkýň 1/ až 4/ na spravodlivý súdny proces a teda ani k odňatiu im možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ boli žalobkyne toho názoru, že odvolací súd pochybil, keď na vec neaplikoval vyššie spomínané ustanovenia, prípadne aj ďalšiu právnu úpravu (vrátane komunitárnej) týkajúcu sa ochrany spotrebiteľských práv, namietali nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľiek boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), nimi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na odvolacom súde bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkýň 1/ až 4/ podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyniam 1/ až 4/, ktoré úspech nemali (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1

O.s.p.). Dovolací súd žalovanej náhradu týchto trov nepriznal, pretože nepodala návrh na uloženie tejto povinnosti žalobkyniam 1/ až 4/ (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.